

den lange Ventetid havde underholdt sig, og som endnu sad henne under den skærmbehængte Lampe, sortklædt og alvorlig, med Haanden tænksomt under Hagen og den høje, klare Pande omgydt af Lampens rolige Skær, — saa forstod han nu meget godt, at det var hans mange troldeagtige Forfædres Lysskyhed og Verdensforsagelse, der igen ved den Lejlighed havde givet sig et spøgelseagtigt Udslag i hans Liv og Handlinger.

Helt uden Betydning for hans Udvikling havde Forholdet til Jakobe vel ikke været, — det tilstod han gerne. Han indrømmede, at hans Blik først ved hende var bleven aabnet for den fulde Betydning af den Sag, han havde gjort til sin. Men om hun virkelig i saa Henseende havde haft en Mission, saa var den i al Fald nu endt. Hun tilhørte absolut et overvundet Standpunkt for ham. Om han ikke havde følt det paa andet, saa forstod han det, hver Gang han modtog hendes Breve, — disse arklange Udgydelser om Ting, som ikke længer interesserede ham det mindste. Han var modnet nu. Og han kunde ikke have nogen Forpligtelse til at gøre sit Liv trangt og fattigt for en Ungdomsforvildelses Skyld.

Han agtede overhovedet ikke at lade sig binde mere. Han vilde bevare sin Frihed til at nyde sin Magt over Menneskene, ikke mindst over Kvinderne, — den han mente nu igen at have faaet Bevis for. Den Fornyelse, han havde vundet